

העולה מהסוגיא

מסכת יבמות ◊ דף ז - צו ◊ גליון 14

פרשת בהעלותך ה'תשפ"ב

דף ז - צא

◊ האם יש כוח לבי"ד לעקור דבר מן התורה

• באיסורים:

- בקום ועשה - לרב חסדא יש כוח ביד חכמים לעקור דבר מן התורה, לרב נתן בר אושעיא אין כוח ביד חכמים לעקור דבר מן התורה.
- בשב ואל תעשה - לכו"ע יש כוח ביד חכמים לעקור דבר מן התורה.
- בממוזן - יש כוח ביד חכמים לעקור משום שהפקר בי"ד הפקרא.

◊ אופנים נוספים שבהם רבנן קנסו כמו אשה שנשאת על פי עד אחד ובעלה חזר - א. בגט באופן ש'כתב לשום מלכות שאינה הוגנת לשום מלכות מדי לשום מלכות יון לבנין הבית לחורבן הבית' או ש'היה במזרח וכתב במערב' או 'שינה שמו ושמה שם עירו ושם עירה'. ב. 'כל עריות שאמרו צרותיהן מותרות הלכו הצרות האלו ונישאו ונמצאו אלו איילונית'. ג. 'הכונס את יבמתו והלכה צרתה ונישאת לאחר ונמצאת זו שהיתה איילונית'. ד. 'כתב סופר גט לאיש ושובר לאשה וטעה ונתן גט לאשה ושובר לאיש ונתנו זה לזה ולאחר זמן הרי הגט יוצא מיד האיש ושובר מיד האשה'.

דף צב

◊ דיני יבמה

• האם תופס קידושין והאם הוולד ממזר:

- לרבנן (וכן לפי ר"ע לפי המ"ד שיש ממזר רק מחייבי לאוין ד'שאר'):
 - האם תופס קידושין - לרב לא תופס קידושין, לשמואל ספק האם תופס קידושין?
 - האם הוולד ממזר - אין הוולד ממזר.
- לר"ע (לפי המ"ד שיש ממזר בין מחייבי לאוין ד'שאר' ובין מחייבי לאוין שאינם ד'שאר') - לא תופס קידושין והוולד ממזר.
- באופן שהתקדשה או נשאת לאחר האם צריכה גט מהבעל:
 - לפי רב:
 - באופן שהתקדשה לאחר - לא צריכה גט מהבעל משום שלא תופס בה קידושין.
 - באופן שנשאת לאחר - נחלקו הלישנות בגמ' האם צריכה גט מהבעל או שלא צריכה גט מהבעל.
 - לפי שמואל - צריכה גט מהבעל משום שספק האם תופס קידושין.

◊ השלמות

- א המקור שהפקר בי"ד הפקר הוא מהפסוק 'כל אשר לא יבא לשלשת הימים בעצת השרים והזקנים יחרם כל רכושו', או מהפסוק 'וראשי האבות למטות בני ישראל' שיש כוח לראשי העם להוריש כמו האבות.
- ב הגמ' מבארת שבכל האופנים הסיבה שרבנן קנסו את האשה משום שהייתה צריכה לבדוק את הגט שהגט כשר, וכן הייתה צריכה לחכות עד שיתברר האם הצרה היא אילונית או שאינה אילונית.
- ג רב דורש 'לא תהיה אשת המת החוצה' שלא תופס ביבמה קידושין, ושמואל מסתפק שאולי כוונת הפסוק לאיסור לאו, ונחלקו רש"י ותוס' לפי הצד שכוונת הפסוק שלא תופס בה קידושין, האם אפשר ללמוד מהפסוק גם איסור לאו: רש"י [מט ב] סובר שא"א ללמוד, ותוס' [שם] סוברים שאפשר ללמוד.
- ד בדברי הברייתא מבואר שהוולד ממזר, אמנם בדעת רש"י [מט ב] יש לדון שלפי דעת שמואל שסבירא ליה שיש ספק האם כוונת הפסוק שלא תופס קידושין ביבמה או שכוונת הפסוק לאיסור לאו, שהוולד יהיה ספק ממזר ויש לעיין.
- ה נחלקו התירושים בגמ' בדעת רב בדין יבמה שנישאת לאחר: לפי הלישנא הראשונה לא צריכה גט מהבעל ומותרת ליבם. לפי הלישנא השנייה לא צריכה גט ונאסרת על היבם, כדברי רב המנוגא שיבמה שזינתה אסורה על היבם. ולפי הלישנא השלישית צריכה גט מהבעל משום 'דמיחפא באשה שהלך בעלה למדינת הים'.

• באופן שזינתה האם נאסרת על היבם:

◦ לפי ר"ע – נאסרת על היבם.

◦ לפי רבנן – נחלקו האמוראים האם נאסרת על היבם או שאינה נאסרת על היבם¹.

דף צג

◆ דבר שלא בא לעולם

- הקנאת דבר שלא בא לעולם - נחלקו התנאים האם אדם מקנה דבר שלא בא לעולם, וכן נחלקו האמוראים האם אדם מקנה דבר שלא בא לעולם².
- הקנאה לדבר שאינו בעולם – לכו"ע לא חל הקניין³.

דף צד

◆ דיני עד אחד ביבמה

- אשה שמעידה שמת בעלה וחייבת ביבום - נאמנת⁴.
- עד שמעיד על אשה שמת בעלה וחייבת ביבום – ללישנא קמא הגמ' דנה בכך, ללישנא בתרא נאמן⁵.
- אשה שמעידה על עצמה שלא צריכה יבום (כגון שמת היבם) – אינה נאמנת⁶.
- עד שמעיד על אשה שלא צריכה יבום (כגון שמת היבם) – לל"ק אינו נאמן לל"ב הגמ' דנה בכך⁷.

◆ הבא על חמותו לאחר מיתת אשתו

- לאביי – חייב שריפה⁸.

☞ השלמות ☞

- 1 רב המנונא סובר שיבמה שזינתה אסורה על היבם, אמנם יש אמוראים שחולקים על דבריו וסוברים שאינה נאסרת על היבם. ובדעת רב אשי כתב רש"י שאינה אסורה על היבם, ולפי תוס' אין לכך מקור.
- 2 שיטות התנאים בדין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם: לת"ק דרבי מאיר אין אדם מקנה דבר שלא בעולם (המקדש אשה לאחר שהתגייר אינה מקודשת). לרבי מאיר אדם מקנה דבר שלא בא לעולם (המקדש אשה לאחר שהתגייר מקודשת). לרבי אדם מקנה דבר שלא בעולם (הלוקח עבד על מנת לשחררו). לרבי אליעזר בן יעקב אדם מקנה דבר שלא בא לעולם (המפריש פירות ערוגה מחוברים על פירות ערוגה תלושים תרומתו תרומה).
- 3 נחלקו האמוראים בדעת ר"ע שאומר 'קונם שאני עושה לפיך' צריך להפך האם סובר שאדם מקנה דבר שלא בא לעולם: שיטת רב הונא שאדם מקנה דבר שלא בא לעולם. ושיטת רב הונא בריה דרב יהושע שאין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם ודברי ר"ע נאמרו באופן שאמרה 'יקדשו ידים לעושיהן' והידיים נמצאים בעולם.
- 4 שיטות האמוראים בדין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם: לרב נחמן אין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם (המוכר פירות דקל לחברו יכול לחזור גם לאחר שבאו לעולם). לרב הונא אדם מקנה דבר שלא בא לעולם (המוכר פירות דקל לחברו לאחר שבאו לעולם לא יכול לחזור בו). לרב אדם מקנה דבר שלא בא לעולם (המוכר לחברו שדה שעתיד לקנות חל המכירה). לרב ינאי אדם מקנה דבר שלא בא לעולם (מועילה הפרשת תרומה על פירות שעדיין לא הגיעו לרשותו).
- 5 כך מבואר בדברי הגמ' בגיטין [ג ב]. תוס' מבאר שאדם שמקדש אשה לאחר שהתגייר לא נחשב הקנאה לדבר שאינו בעולם משום שהגוף נמצא בעולם.
- 6 כך מבואר בדברי המשנה לקמן [קיד ב], ודברי המשנה נאמרו באופן שהאשה הייתה בחזקת ליבום (כגון שהוחזקה שיש לה בנים או שאין לבעלה אחים) באופן שאין לה מיגו אינה נאמנת (כך מבואר בדברי המשנה [קיה ב] שאשה שאומרת מת בני ואח"כ מת בעלי אינה נאמנת, והטעם לכך שרבנן האמינו לעד אחד ולאשה רק באופן שיש עיגון אבל באופן שאין עיגון לא האמינו).
- 7 הגמ' בלישנא קמא הסתפקה האם עד אחד נאמן כיון שהאשה מבררת קצת, או דלמא עד אחד לא נאמן כיון שהאשה לא מבררת מספיק כיון שאוהבת את היבם, ורב פפא מוכיח מדברי המשנה שעד אחד נאמן והגמ' דוחה את הראיה. והגמ' בלישנא בתרא סוברת שבדין זה אין ספק כלל כיון שאם האשה נאמנת כ"ש שעד אחד נאמן, אמנם הלישנא קמא סברה שא"א להוכיח מכך שהאשה נאמנת כיון שעד אחד נאמן פחות מהאשה.
- 8 תוס' מקשה כיצד עד אחד נאמן להעיד על אשה שמת בעלה וחייבת ביבום והרי לפי דעת רב ושמואל [דף צה] לביאור רב הונא יבמה שייתה נשואה ושמעה שמת בעלה והתייבמה ואח"כ חזר בעלה מותרת לחזור לבעלה ולפי"ז צריך להיות שעד אחד לא נאמן משום שלא שייך הסברא שהאשה מדייקת מחמת ש'מתוך חומר שהחמרת עליה בסופה הקלת עליה בתחלתה', ותוס' בתירוח הראשון מבאר שגם באופן זה שייך הסברא ש'מתוך חומר שהחמרת עליה בסופה הקלת עליה בתחלתה' כיון שבאופן שייחלוץ לה ותנשא לשוק אסורה לחזור לבעלה, ותוס' בתירוח השני מבאר שהאשה מדייקת האם בעלה מת למרות שלא שייך הסברא ש'מתוך חומר שהחמרת עליה בסופה הקלת עליה בתחלתה' משום שלאחר שהורגלו הנשים לדקדק באופן שמת בעלה הורגלו לדקדק תמיד.
- 9 כך מבואר בדברי המשנה [קיה ב], והגמ' [בסוגיין] מבארת שהסיבה שאינה נאמנת משום שהאשה לא מבררת מספיק משום ששונאת את היבם. והגמ' מוסיפה שלא רק לפי רבנן אינה נאמנת אלא גם לפי ר"ע אינה נאמנת, שהיינו אומרים שלפי ר"ע נאמנת כיון שבאופן שנשאת לאחר ואח"כ בא בעלה קנסוה רבנן שתצא מזה ומזה, קמ"ל שאינה נאמנת משום שהאשה לא מבררת מספיק משום ששונאת את היבם.
- 10 הגמ' בלישנא בתרא מסתפקת האם עד אחד נאמן להעיד שלא צריכה יבום משום שהאשה מדייקת קצת, או דלמא עד אחד אינו נאמן כיון שהאשה לא מבררת מספיק כיון ששונאת את היבם. רב פפא מוכיח מדברי המשנה שעד אחד נאמן והגמ' דוחה את הראיה, ורבא מוכיח שעד אחד נאמן בק"ו שהרי עד אחד נאמן להתיר איסור כרת כ"ש שנאמן להתיר איסור לאו והגמ' פורכת את הק"ו. אמנם לפי הלישנא קמא עד אחד אינו נאמן משום שעד אחד גרוע מאשה, וכיון שהאשה לא נאמנת כ"ש שהעד אינו נאמן.
- 11 נחלקו ר' ישמעאל ור"ע בביאור הפסוק 'ואיש אשר יקח את אשה ואת אמה זמה היא באש ישרפו אותה ואתה', שהרי א"א לבאר את הפסוק כפשוטו שאשתו הראשונה חייבת

- לרבה – לר' ישמעאל חייב שריפה, לרבי עקיבא אינו חייב שריפה אלא חייב כרת¹⁷.

דף צה

◆ דיני הבא על אחות אשתו או על חמותו האם נאסרה אשתו עליו

- לרבי יהודה – באופן שבא על חמותו נאסרה אשתו עליו. ובאופן שבא על אחות אשתו: לב"ש נאסרה אשתו עליו, לב"ה לא נאסרה אשתו עליו¹⁸.
- לרבי יוסי – באופן שבא על חמותו: לב"ש נאסרה אשתו עליו, לב"ה לא נאסרה אשתו עליו. ובאופן שבא על אחות אשתו לכו"ע לא נאסרה אשתו עליו¹⁹.

◆ דין הלכו אשתו וגיסו למדינת הים ושמעו שמתו ונשא את אחיו ואח"כ חזרו

- הקדמה – ראובן נשוי לרחל ושמעון נשוי ללאה (שני אנשים זרים שנשואים שתי אחיות), והלכו רחל ושמעון למדינת הים, ושמעון שרחל ושמעון מתו ולכן ראובן נשא את לאה, ולאחר מכן חזרו רחל ושמעון והתברר שראובן בא על אחות אשתו ולאה שהייתה אשת איש נישאת לאחר ע"פ עד אחד.
- האם קונסים את ראובן שיאסר באשתו והאם קונסים את לאה שתאסר על ראובן ושמעון²⁰.
 - שיטת ת"ק – לא קונסים את ראובן וקונסים את לאה²¹.
 - שיטת ר' יוסי – קונסים את ראובן וקונסים את לאה משום ש'מתוך שנאסרה אשת גיסו על גיסו כך נאסרה אשתו עליו²².
- האם ראובן צריך לתת גט ללאה:
 - באופן שראובן נשא את רחל – לא צריך לתת גט ללאה²³.

☞ השלמות ☞

שריפה, ר' ישמעאל מבאר 'אותו ואת אחת מהן', ורבי עקיבא מבאר 'אותו ואת שתיהן'. ואביי מבאר 'משמעות דורשין איכא ביניהו', כלומר ר' ישמעאל מבאר את הפסוק כפשוטו שבא על חמותו ולכן שורפים אותו ואת חמותו, ורבי עקיבא מבאר את הפסוק שבא על חמותו ואם חמותו ולכן שורפים אותו ואת חמותו ואת אם חמותו. ולפי"ז לכו"ע חמותו לאחר מיתה בשריפה ואין מקור שאין בה שריפה.

יד רבא מבאר שנחלקו ר' שימעאל ור"ע בדין חמותו לאחר מיתה: לר' ישמעאל חייב שריפה, ולכן דורש שאפילו באופן שיש 'אחת מהן' כלומר שאשתו מתה חייב שריפה, ולרבי עקיבא אינו חייב שריפה ולכן דורש שרק באופן שיש את שתיהן כלומר שאשתו חיה חייב מיתה. והגמ' מבארת שלמרות שלפי רבא דעת רבי עקיבא הבא על חמותו לאחר מיתה לא חייב שריפה מ"מ יש בו 'איסורא בעלמא', ובדברי התוס' לקמן [צח ב] מבואר שכוונת הגמ' שחייב כרת.

טו המקור שהבא על חמותו נאסרה אשתו עליו דכתיב 'ואיש כי יקח את אשה ואת אמה באש ישרפו אותו ואתה' וע"כ אין כוונת הפסוק שיהרגו את אשתו משום שלא חטאה אלא כוונת הפסוק שאשתו נאסרה.

המקור של ב"ש שהבא על אחות אשתו נאסרה אשתו עליו הוא מק"ו מאשת איש, שהרי האיסור של אשת אשת איש קל מהאיסור של אחות אשה שהאיסור של אשת איש יכול להפקע בחיי הבעל על ידי גט אבל האיסור של אחות אשה לא יכול להפקע בחיי האחות, וכיון שבאשת איש נאסר הבעל שאסור את האשה על ידי ביאה ק"ו שבאחות אשה תאסר האחות על ידי ביאת אחותה. והמקור של ב"ה שהבא על אחות אשתו לא נאסרה אשתו עליו דכתיב 'ושכב איש אותה' שכיבתה אוסרתה ואין שכיבת אחותה אוסרתה.

טז המקור של ב"ש שהבא על חמותו נאסרה אשתו עליו הוא מהפסוק 'ואיש כי יקח את אשה ואת אמה באש ישרפו אותו ואתה' כדלעיל. אמנם ב"ה שלא דרשו דרשה זו סוברים שהבא על חמותו לא נאסרה אשתו עליו. והמקור שהבא על אחות אשתו לא נאסרה אשתו עליו דכתיב 'ושכב איש אותה' שכיבתה אוסרתה ואין שכיבת אחותה אוסרתה.

יז ראה לעיל [דף פז] שאשה שהעידו שמת בעלה ונשאת לאחר ולאחר מכן חזר בעלה: באופן שנשאת על פי עד אחד קונסים אותה, ובאופן שנשאת על פי שני עדים: לר"ש לא קונסים אותה כיון שהייתה אנוסה, ובדעת רבנן נחלקו האמוראים [צא א] האם קונסים אותה או שלא קונסים אותה. ובדברי הגמ' בסוגיא מבואר שמדובר באופן שצריך לקנוס את לאה, ורש"י מבאר שמדובר באופן שעד אחד העיד ששמעון מת וכן עד אחד העיד שרחל מתה, אמנם תוס' חולק על דברי רש"י וסובר שעד אחד אינו נאמן להעיד ששמעון מת ולכן תוס' בתירוץ הראשון מבאר שמדובר באופן ששני עדים העידו ששמעון מת ועד אחד העיד שרחל מתה, ותוס' בתירוץ השני מבאר שמדובר באופן ששני עדים העידו ששמעון מת וכן שני עדים העידו שרחל מתה, והסוגיא כאן סוברת כמו המ"ד שקונסים את רחל גם באופן ששני עדים העידו שבעלה מתה.

יח הגמ' מבארת שלא קונסים את ראובן שאשתו תאסר, ולמרות שהיה אפשר ללמוד בק"ו שתאסר, מ"מ דורשים 'ושכב איש אותה' שרק אשה שנבעלה לאחר נאסרת אבל אשה אינה נאסרת בשכיבת אחותה. והסיבה שקונסים את לאה משום שלא נשאת לאדם אחר על פי עד אחד.

יט בדברי ר' יוסי מבואר שיש אופן שלא קונסים את לאה וממילא לא קונסים את ראובן, ונחלקו האמוראים באיזה אופן מדובר: לר' אמי מדובר באופן שהגיעו שני עדים ששמעון מת ור' יוסי סובר שאשה שהלך בעלה למדינת הים ושמעה בשני עדים שבעלה מת ואח"כ בעלה חזר לא קונסים אותה שאסורה על זה ועל זה. לר' יצחק נפחא מדובר באופן שראובן נשא את רחל משום שר' יוסי סובר שרק באופן שראובן קידש את רחל קונסים את לאה וממילא קונסים את ראובן.

ובדברי ר' יצחק נפחא מדובר שר' יוסי סובר שהסיבה שרבנן קנסו אשה שהלך בעלה למדינת הים ושמעה שמת בעלה ואח"כ בעלה חזר שאסורה על זה ועל זה, משום שנראית שהתגרשה מהראשון ונשאת לשני וחזרה לראשון ואסורה מדין מחזיר גרושתו לאחר שנשאת, אבל באופן ששני אחים נשואים שתי אחיות לא שייך חשש זה משום שגם לאחר שהתגרשה מבעלה אסורה להנשא לאחיו מדין אחות אשתו. אמנם באופן שראובן קידש את רחל, יש חשש שיאמרו שהיה תנאי בקידושין של רחל וראובן ולא התקיים התנאי, וממילא חלו הקידושין של ראובן בלאה ולא אסורה לבעלה, אבל באופן שראובן נשא את רחל אין חשש זה כיון שאין תנאי בנישואין.

ובביאור הדבר שאין תנאי בנישואין כתב רש"י שאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות, ותוס' כתבו שאפילו למ"ד אדם עושה בעילתו בעילת זנות מ"מ לא שכיח שיתבטלו הנישואין מחמת התנאי משום שיש חיבת ביאה.

כ הסיבה שרבנן קנסו באשת איש שצריכה גט מזה ומזה משום שיש חשש שיאמרו 'גירש זה ונשא זה', אבל באופן זה שנשאת לבעל של אחותה ואח"כ חזרה אחותה אין חשש זה,

◦ באופן שראובן קידש את רחל ולא נשאה – לת"ק לא צריך לתת גט ללאה, לר"ע צריך לתת גט ללאהכ"א.

◆ ביאור מחלוקת רב ושמואל האם יבמה הרי היא כאשת איש

- שיטת רב הונא – אחיו קידש את האשה והלך למדינת הים ושמעו שמת ונשא את אשתו ואח"כ חזר אחיו: לרב דינה כמו אשת איש שאסורה לחזור לבעלה, ולשמואל אין דינה כמו אשת איש ומותרת לחזור לבעלהכ"ב.
- ביאור שני – שומרת יבם שזינתה: לרב הרי היא כאשת איש ואסורה ליבם, לשמואל אינה כאשת איש ומותרת ליבם.
- ביאור שלישי – יבמה שהתקדשה לאחר האם חלו הקידושין: לרב לא חלו הקידושין, לשמואל חלו הקידושיןכ"ג.

דף צו

◆ דיני יבום ביבם בן תשע

- הקדמה – הגמ' דנה האם יש לקטן יבום ומאמר וחליצה וגט ב'תחילה' (לפני שאחד מן האחים קנה את היבמה על ידי מאמר) וב'סוף' (לאחר שאחד מן האחים קנה את היבמה) וכדלהלן.
- ביאה – יש לו בתחילה ובסוףכ"ד.
- חליצה – לרבנן אין לו, לר"מ יש לו.
- מאמר – יש לו בתחילה ואין לו בסוף.
- גט – לרבנן אין לו, לר"מ יש לוכ"ה.

לע"נ א"מ הר"ר יהודה ב"ר יעקב צבי זצ"ל

ניתן להשיג במייל B0527147396@gmail.com

» השלמות «

משום שראובן לא יכול לקדש את לאה ולכן אינה צריכה גט.

כא ר"ע סובר שבאופן זה צריך לתת גט ללאה, משום שיש חשש שיאמרו שהיה תנאי בקידושין של ראובן ורחל והתנאי לא התקיים וחלו הקידושין של ראובן ולא, אבל בנישואין לא שייך לחשוש כך משום שאין תנאי בנישואין. אמנם ת"ק סובר שלא חוששים שיאמרו שהיה תנאי בקידושין של ראובן ורחל ולכן ראובן לא צריך לתת גט ללאה. ובדברי הגמ' מבואר שלפי ר"ע שראובן צריך לתת גט ללאה ממילא נאסר באשתו משום שנחשבת אחות גרושתו.

בדברי הגמ' מבואר שנחלקו ת"ק ור"ע באופן נוסף של אשת אח, דהיינו ראובן קידש אשה והלך למדינת הים ושמעו שמת ונשא אחיו שמעון את אשתו ואח"כ חזר ראובן: שלפי ת"ק שמעון לא צריך לתת גט לאשת ראובן, משום שאין חשש שיאמרו 'גירש זה ונשא זה' כיון שאסורה גם לאחר גירושין. ולפי ר"ע שמעון צריך לתת גט לאשת ראובן משום שיש חשש שיאמרו שהיה תנאי בקידושין של ראובן ולא התקיים התנאי וחלו הקידושין של שמעון.

כב ביאור המחלוקת: לפי רב אסורה לחזור לבעלה משום שיש חשש שיאמרו שהיה תנאי בקידושין של אחיו ולא התקיים התנאי וחלו הנישואין של אחיו ואסורה לחזור לבעלה, ולפי שמואל מותרת לחזור לבעלה ולא חוששים שיאמרו שהיה תנאי בקידושין משום שלא שכח שיהיה תנאי בקידושין. הגמ' מבארת שנחלקו רב ושמואל רק באופן שאחיו קידש את האשה, אבל באופן שאחיו נשא את האשה לכו"ע מותרת לחזור לבעלה ואין חשש שיאמרו שהיה תנאי משום שאין תנאי בנישואין.

כג מחלוקת זו הובאה לעיל [דף צב].

כד נחלקו התנאים האם יש ביאה אחר ביאה בקטן: לת"ק הביאה השניה חלה, ולר"ש הביאה השניה אינה חלה. והגמ' מבארת שהטעם של ת"ק שביאה של קטן אינה קונה לגמרי אלא נחשבת כמו מאמר, ות"ק סבירא ליה שיש מאמר אחר מאמר, ור"ש סבירא ליה שביאה של קטן ספק האם קונה לגמרי או שאינה קונה כלל, ולכן הביאה השניה לא מועילה דלפי הצד שביאה קונה לגמרי הביאה השניה לא חלה ולפי הצד שביאה לא קונה כלל הביאה השניה לא קונה.

כה הגמ' מבארת שלמרות שלפי ר"מ יש גט לקטן, מ"מ אין כוח הגט כמו גט של גדול. ונפק"מ לפי ר"ג שסבירא ליה שאין גט אחר גט, באופן שקטן נתן גט ואח"כ גדול נתן גט הגט הגדול יש בו ממש. וכן נפק"מ לפי רבנן שסבירא להו שיש גט אחר גט, באופן שגדול נתן גט ואח"כ קטן נתן גט הגט השני אין בו ממש.